

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 14. kolovoza 2016. [\[Multimedia\]](#)

Crkva treba vjerovjesnike koje vodi Duh Sveti

Evandjelje ove nedjelje (Lk 12, 49-53) je dio učenja koje je Isus uputio učenicima uzlazeći prema Jeruzalemu, gdje ga čeka smrt na križu. U opisivanju svrhe svoga poslanja, on koristi tri slike: oganj, krštenje i podjela. Danas želim govoriti o prvoj slici: ognju.

Isus je izražava ovim riječima: "Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo" (r. 49). Oganj o kojem Isus govori je vatra Duha Svetoga, te žive i djelatne prisutnosti među nama od dana našega krštenja. Vatra je stvaralačka snaga koja čisti i obnavlja, izgara svaku ljudsku bijedu, svaki egoizam, svaki grijeh, preobražava nas iznutra, obnavlja nas i osposobljava nas ljubiti. Isus želi da se Duh Sveti rasplamsa poput vatre u našem srcu, zato što se polazeći od srca plamen božanske ljubavi može širiti a Kraljevstvo Božje napredovati. Ne kreće od glave, kreće od srca. I zato Isus želi da taj plamen uđe u naše srce. Ako se potpuno otvorimo tom plamenu koji je Duh Sveti, on će nam darovati odvažnost i gorljivost da svima naviještamo Isusa i njegovu utješnu poruku milosrđa i spasenja, ploveći na otvorenom moru, bez straha. Ali ta vatra počinje u srcu.

Za ostvarivanje svog poslanja u svijetu, Crkva – to jest svi mi – trebamo pomoć Duha Svetoga kako nas ne bi sputavali strah ili proračunatost, kako se ne bi navikli na hod u sigurnim granicama. Ta dva stava vode Crkvu prema tome da postaje funkcionalna Crkva, koja nikada ne riskira. Naprotiv, apostolska hrabrost koju Duh Sveti raspiruje u nama poput plamena pomaže nam nadići zidove i prepreke, čini nas kreativnima i potiče nas da se pokrenemo i kročimo također neistraženim ili nelagodnim putovima, pružajući nadu onima koje susrećemo. S tim ognjem Duha Svetoga pozvani smo uvijek sve više postajati zajednica vođenih i preobraženih osoba, punih razumijevanja, širokogrudnih osoba s čijeg lica odsijeva radost. Više no ikad postoji potreba, više no ikad prije danas su potrebni svećenici, Bogu posvećene osobe i vjernici laici s osjetljivošću za apostolat, koji će se ganuti i zastati pred nedaćama i materijalnim i duhovnim siromaštvima, tako da hod evangelizacije i misije bude u znaku ozdravljajućeg ritma bliskosti. Upravo je oganj Duha Svetoga taj koji nas vodi prema tome da postajemo "bližnji" drugima: osobama koje pate, potrebitima, tolikim ljudskim bijedama, tolikim problemima; izbjeglicama, prognanicima... svima

koji pate. Ta vatra dolazi iz srca. Vatra. U ovom trenutku mislim s divljenjem poglavito na brojne svećenike, redovnike i vjernike laike koje se, u čitavome svijetu, posvećuju naviještanju evanđelja s velikom ljubavlju i vjernošću, nerijetko čak i po cijenu vlastitoga života. Njihovo uzorno svjedočanstvo podsjeća nas da Crkvi nisu potrebni birokrati ni marljivi službenici, već strastveni misionari, koji gore od želje da svima donesu Isusovu utješnu riječ i njegovu milost. To je vatra Duha Svetoga. Ako Crkva ne primi taj plamen ili ne dopusti da uđe u nju, postaje hladna ili tek mlaka Crkva, nesposobna dati život, jer je čine hladni i mlaki kršćani. Bit će za nas dobro, danas, odvojiti pet minuta i pitati se: "Kakvo je moje srce? Je li hladno? Je li mlako? Može li primiti taj plamen?" Izdvojimo pet minuta za to. To će biti dobro za sve nas. I zamolimo Djevicu Mariju da moli s nama i za nas nebeskog Oca, da izlije na sve vjernike Duha Svetoga, taj božanski plamen koji grije srca i pomaže nam da budemo solidarni s radostima i patnjama naše braće. Neka nas na našem putu podupire primjer svetog Maksimilijana Kolbea, mučenika ljubavi, čiji se blagdan danas slavi: neka nas on nauči živjeti ogranj ljubavi prema Bogu i bližnjemu.